

David Gálvez, autor de 'Res no és real'

“A la literatura li sobren les cotilles nacionals. No les he entès mai”

Amb *Cartes mortes* li va sortir una novel·la argentina; amb *Res no és real*, una de francesa, i ja en té al cap una de vagament històrica amb epicentre a la Casa dels Russos. Avui presenta a La Puça (19 hores) aquesta distopia en forma de malson que carrega de la forma més innocent i a la vegada implacable contra l'ordre establert, començant per la religió i acabant per la política.

A.L.
SANT JULIÀ DE LÒRIA

¿Ja li hauria agradat al seu Cortázar, aquesta traïció?

Diria que tant com *Cartes mortes*. O tan poc, és clar. Cortázar no és només *Rayuela*; va fer des de microcontes a sonets, novel·les experimentals, pamflets pessims... De tot.

¿Pessim, diu? ¿Cortázar?

I tant: els seus assajos polítics, si els entomes un darrere de l'altre, són indigeribles.

Res no és real s'adscriu al gènere de la distopia, au ríssima en la literatura catalana... però no en altres literatures: ¿una altra prova que a la literatura li sobren les cotilles nacionals?

Absolutament. No les he entès mai. Segurament, si et demano una llista dels escriptors que més t'agraden no pensaràs en termes nacionals. Seria absurd.

La novel·la carrega ni que sigui inconscientment contra l' statu quo social, polític i religiós. ¿Li ha sortit una mena de Podemos literari?

Els plantejaments del protagonista són més existencials que no polítics, tot i que acaba qüestionant l'ordre establert. El que desencadena la seva dèria grafòmana, la seva necessitat d'entendre, són dues pèrdues

MÀXIMUS

molt pròximes.

Quartcamp és un subversiu i un revolucionari encara que no ho sàpiga.

Aquests són els bons, i aquí està la diferència amb Podemos. Em sembla a mi.

No ens creiem que no sàpiga què va passar el dia 0 de fa 121 anys.

Ni el que va passar fa 121 anys, ni tampoc abans, en l'època dels clans. No hi ha cap catàstrofe, cap cataclisme inici-

àtic. Bé, sí que hi és, però jo el desconec.

Vostè havia vingut a parlar-nos de la mort.

Efectivament: tenim uns mecanismes culturals per assumir el cop. La *desaparició* és un subterfugi per tornar-te a situar davant d'aquest fet com si fos la primera vegada: és inexplicable, és aleatòria, és imprevisible...

Una preocupació que neix en vostè arran de la paternitat.

Així és: la novel·la parteix

d'un malson en què apareixen uns camps d'hivernacles com els del Maresme, i acaba amb la pèrdua d'un fill, que és la sensació més brutal que he experimentat mai. I això que era un somni.

¿Serà Quartcamp el Connor del País dels Camps de Ma-duixes, el salvador de la humanitat a Terminator?

Tinc una vaga idea del que passa després de la novel·la.

¿I?

Aquest paio no es planta aquí,

en farà una de grossa, però no sé quina. Jo només ho intueixo, no em vaig fer un esquema de l'abans ni del després.

Més que novel·la, li va sortir una novel·leta...

Un relat expandit, una novel·la en el sentit clàssic.

¿Què serà el següent?

Tinc un parell de novel·les més al cap: la més avançada, una de centrada en la Casa dels Russos i l'epopeia de Fiske Warren i el rus Popov.

¿Novel·la històrica?

No exactament, tot i que hi ha al darrere una investigació.

¿És un peatge, la novel·la andorrana que tenia pendent?

Que passi aquí o al Japó m'és igual. També transcorre a Barcelona, Irlanda i Boston. M'interessava el que va dur aquesta gent aquí en aquell moment: ¿Per què?

Deixi'm fer-li una mica la pilota: Res no és real també és massa bona per tenir èxit. Com Cartes mortes.

Espero que no sigui així i vendre'n uns quants exemplars més. De fet, crec que quant a lectura és molt més senzill, més fàcil d'enganxar-t'hi. *Cartes mortes* era molt més exigent, requeria un lector molt més obstinat.

Política cultural

La capital crea la figura de les entitats culturals d'interès públic

Redacció
ANDORRA LA VELLA

El Comú d'Andorra la Vella va instituir la setmana passada la figura de l'entitat cultural d'interès públic amb l'objectiu de reconèixer de forma “explícita i institucional” que una associació “té per objecte la preservació, el foment i la divulgació de la cul-

tura popular i tradicional pròpia de la parròquia”. A l'hora de la veritat, i segons admetia ahir la consellera de Cultura, Meritxell Rabadà, hi podran optar no més de mitja dotzena d'entitats, que hauran d'acreditar no només que la seva finalitat estatutària sigui la difusió de la cultura “popular i tradicional” de la capital, i només

de la capital, sinó també una “trajectòria històrica” i la “implantació social” a la parròquia. Dos requisits que es valoraran de forma individualitzada i que no tindran necessàriament a veure ni amb l'edat de l'entitat en qüestió ni amb el nombre de membres o socis. Les associacions que obtinguin la declaració d'entitat d'in-

terès públic rebran una “especial atenció per part del Comú” en matèria de subvencions —segons Rabadà, no implica que rebin directament més diners, sinó que seria un altre barem a tenir en compte a l'hora de repartir el pastís de les subvencions culturals—, així com un suport “preferent” i “prioritari” a l'hora de sol·licitar el suport “logístic” del Comú. Curiosament, serà la mateixa corporació la que instigarà la declaració d'entitat d'interès públic, un títol al qual podrien acollir-se per exemple els Fallaires de la capital i la Gresca Gegantera.

Els Fallaires de la capital.

BONDIA